

Kto rozsviecuje hviezdy

Román

„Kto rozsviecuje hviezdy
je podmanivý klenot z pera
nadanej spisovateľky.“

— Julie Klassenová,
autorka bestsellerov

AMANDA DYKESOVÁ

kto
rozsviecuje
hvezdy

kto
rozsvěcuje
hvězdy

Román

AMANDA
DYKESOVÁ

i527.net
vydavatelstvo

Copyright © 2020 by Amanda Dykes

Originally published in English under the title

Set the stars alight

by Bethany House,

a division of Baker Publishing Group,

Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.

All rights reserved.

Všetky práva vyhradené. Bez predchádzajúceho písomného povolenia vydavateľa nesmie byť žiadna časť publikácie reprodukováaná, uložená do vyhľadávacieho systému alebo prenášaná v akejkoľvek forme či akýmkoľvek spôsobom – napríklad elektronicky, kopírovaním, nahrávaním. Výnimkou sú krátke citácie recenzií v tlačenej podobe.

Slovenské vydanie:

Copyright © i527.net, s.r.o., 2021

www.i527.net

ISBN 978-80-89822-xxxx

Naším deťom.

Ach, akým ste darom,
vy dobrodruhovia, prekypujúci úžasom!
Ten, ktorý stvoril hviezdy,
stvoril aj vaše srdcia.
A ako veľmi vás miluje!
Nech pravda v týchto slovách zažína svetlo hviezd
každý deň a každú noc, nech nebo spieva: Svieť!

A tebe, drahý čitateľ.

Úžas je mocná vec,
vážna vec,
je plný pravdy,
povznáša.
Bol nám daný, aby vzpružil naše srdcia,
aby v nás posilnil nádej a ducha.
Nedaj si ho vziať, odvážlivec.
No nielen to - pevne sa drž toho, ktorý ti ten úžas dal.
A keď tma a ťažká chvíľa doľahnú na život tvoj,
drž sa svetla, čo si dostal, pomôžu ti vyhrať boj.

Každý dobrý údel, každý dokonalý dar je zhora,
zostupuje od Otca svetiel, u ktorého niet premeny
ani tieňa zmeny.

Jak 1, 17

Vtom zmizol ten pás bielych pien,
čo nechávala loď,
a pred nami bol neznámy
svet cudzích, tichých vôd.

–Samuel Taylor Coleridge,
Príbeh starého námorníka

Toto dielo je fikciou. Mená, postavy, udalosti a dialógy v ňom sú
výtvorom autorkinej fantázie a v žiadnom prípade ich nemožno
považovať za reálne. Akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami
a s postavami, so živými či s mŕtvymi, je čisto náhodná.

Prológ

Londýn, Anglicko

Máj 1987

Vôňa škvary vryla do pamäti opustenú zápalkáreň Bessette Match všetkým, ktorí prešli okolo. Natrvalo. Ľudia si len zriedka vybavili tehlové veže, železné brány a čierne maľované štíty s vytesanými nápismi, ktorých pozlátané okraje dávno patrili minulosti... Všetci do jedného sa však dokázali rozpamätať na všadeprítomného fantóma dymu a sadze – stopu priemyselnej revolúcie, štrajkov, továrnikov a všakovakých manierov viktoriánskej éry.

Strecha starej továrne čnela vysoko do výšky a obchodíky, ktoré časom vyrástli v starom centre Londýna, vyzerali pri nej ako trpaslíci. Nebolo to však tak dávno – len niečo vyše sto rokov dozadu –, keď sa zo zápalkárne Bessette Match šíril kovový priemyselný hukot a z jej útrobov sa valil nekonečný prúd drevených paličiek. Tie paličky následne putovali do sklárne. Nebola to budova zo skla, ale tehlová prístavba, v ktorej sa sklo drvilo a mlelo. Tam sa drevené paličky ďalej opracúvali a hlavičky sa im namáčali do skleneného prachu, do skla zrodeného z ohňa. A bol to tiež oheň, v ktorom raz mali skončiť svoju púť.

Hneď ako obalili škrtacie zápalky vrstvou chemikálií, zviazali ich do zväzkov a odoslali na Market Street alebo do Covent Garden a potom ešte ďalej k jazerám a do všetkých údolí a prístavov zeleného ostrova, ktorý tento národ obýval, až kým všetky

kozuby v salónoch, krboch, kuchyniach a táboriskách neďakovali za svoje teplo práve spomínanej zápalkárni.

Lenže čas veci mení, tak to už má vo zvyku. Dve svetové vojny vrazili do duší krajiny klin a spolu s vojnami prišli inovácie, ktoré sľubovali, že zaženú temnotu. Briti sa naučili zakrúcať žiarovky do objímok a vkladať batérie do svietidiel, až sa neutíchajúci prúd zápaliiek vychádzajúcich z továrne pomaly zmenil na potôčik a napokon celkom... vyschol. Zápalkáreň Bessette Match, továreň na výrobu skutočného svetla, zívala prázdnotou rok... potom dva... a potom tri desaťročia.

Až kým v jedno usmoklené ráno roku tisícdeväťstoosemdesiatšedem Gerald W. Bessette, váhavý dedič „Skameneliny“ – ako jeho príbuzní továreň prezývali –, nenavštívil svoje dedičstvo spolu s obchodníkom s nehnuteľnosťami a neporozprávali sa o tom, či by sa nedalo voľajako speňažiť.

Keď spoločne prekročili prah továrne a on zažmurkal do tmy, o čosi zakopol. Sklonil sa a zdvihol vinníka: vreckovú baterku. Bola to tá istá vec, ktorá doviedla továreň k smrti. Štúkol tlačidlom a v ospalom svetelnom lúči sa pred ním zjavili deky a debny – dôkazy, že stará továreň je obývaná a že spodné poschodia sa zmenili na akýsi tábor.

S baterkou v ruke sa mu – ako sa hovorí – zrazu rozsvietilo. Ak tu teraz niekto býva, prečo z toho nevyťažiť peniaze? V ten deň Gerald W. Bessette odchádzal z továrne s víziou, že jeho budúcnosť je vydláždená bankovkami. Pomocou rodinných fondov sa čoskoro pustil do premeny budovy. Pár dobre umiestnených stien v rozľahlom komplexe, tehly vyčistené od sadzí, žiariace v kontraste s modrou oblohou na červeno, a šikovný názov, aby vysoké stropy nevyvolávali dojem studeného prievanu, ale skôr luxusného paláca – toľko stačilo, aby sa zo zápalkárne Bessette Match stal obytný celok Candlewick Commons: príjemné bývanie vo Fulhame.

V záverečnej fáze projektu si pán Bessette najal miestneho hodinára, istého Simona Claremonta, aby opravil poškodené vežové hodiny, ktoré mali z klenby nad vstupnou bránou výhľad na celý betónový dvor. A tak v jeden celkom obyčajný utorok popoludní, takmer rok odo dňa, keď Gerald započal rekonštrukciu, stáli obaja muži na streche a čakali, kým hodiny odbijú tri a vydajú dôkaz, že sú opravené.

„Toto je znak konca jednej éry,“ povedal Gerald W. Bessette, potľapkajúc hodinára po chrbte, akoby sa poznali už od školy. „Presne k tejto veži kedysi robotníci natáčali sluch, keď sledovali začiatok a koniec svojej každodennej lopoty. A teraz –“ doširoka rozprestrel ruky, akoby chcel objat panorámu celého mesta – „teraz odbijajú začiatok novej epochy. Éru...“ Zvraštil obočie, očividne hľadajúc slová, ktoré by vystihli ten neuchopiteľný nával emócií, ktoré ho zaplavili. „Éru čohosi veľmi, veľmi dobrého.“

Simon prikývol a podišiel k hodinám, zádumčivo pritiahol ozubené koliesko, potom cúvol a čakal. Sekundová ručička tikala... a hodiny začali odbíjať tri na okamih presne, vysielajúc do sveta svoju zľahka pokrívajúcu melódiu pomedzi hlásenia Big Benu, ktoré sa niesli ulicami a uličkami na opačnom brehu Temže.

„Bingo!“ Gerald W. Bessette vymrštil ruky do vzduchu na znak víťazstva. „Rodí sa nový život, priateľu.“ Zahľadel sa na tehlovú budovu dolu pod nimi, na jej krídla, ktoré uzatvárali dvor z troch strán, a na malý domec, skromne učupený vo vzdialenom rohu pod jediným stromom komplexu.

„Tam bude bývať správca,“ povedal a ukázal na dom. „Kedysi v ňom panoval sklár. Teraz v ňom nájde teplo domova jedna šťastná duša, ktorá bude dbať na to, aby tomuto miestu nič nechýbalo.“

Simon prižmúril oči, pohľadom spočinul na ospalej chalúpke so zarosenými sklami na oknách, s nízkymi tehlovými stenami a klenutými čiernymi dverami. „Nádhera, naozaj nádhera.“

A Gerald, či už uchvátený majestátnosťou svojho kráľovstva alebo spoznajúc v Simonovi Claremontovi vizionára a schopného muža v jednom, ponúkol svojmu novému priateľovi miesto správcu, nástojac na tom, aby si naďalej ponechal aj obchod na Cecil Court, ktorý bol vzdialený len pár minút chôdze.

Tak sa stalo, že Simon Claremont, hodinár, obchodník a posledný potomok vymierajúceho rodu, sa spolu s manželkou Penny usadili v Candlewick Commons. O necelý rok neskôr, keď im už obom ťahalo na štyridsať, im život nadelil prekvapenie a radosť: drobný batôžtek, malinkú dcérku.

„Lucy,“ povedal, keď v prvú noc po návrate z nemocnice spoločne stáli v žiare ohňa nad prútenou postieľkou. „Bude sa volať Lucy.“ Uložili ju v sklárni do kolísky a dali jej meno *svetlo*. Obaja si totiž boli istí, že jej život bude niečo znamenať.

Candlewick Commons

Londýn, Anglicko

2000

Vojst' do hodinárovho domu bolo ako vkročiť na miesto, kde neexistuje čas. Tu Lucy vyrastala ako osamelá a opustená duša. Jej myseľ neprestajne nad niečím žasla, neprestajne sa niekde túlala. Dni trávila v škole a popoludní krúžila okolo fontány postavenej uprostred okrúhleho dvora Candlewicku, čítajúc knihu alebo študujúc mapy.

Jej večery však boli kúzelné. Každý deň, keď slnko nad vežami Candlewicku začalo zapadať a na oblohe sa pomaly zjavovali hviezdy, keď okná vo dvore postupne oživali modrou žiarou obrazoviek, vracala sa domov do sklárne a okamžite cítila, ako z nej opadá všetok zhon mesta. Ten domec bol miestom, kde sa na každom ošúchanom vretene zlatistých večerných lúčov spriadali príbehy. Miestom, kde sa každý večer pri plápolajúcich plameňoch rozprávali rozprávky a hádanky – v zime pri praskajúcom ohni v krbe a v lete pri tancujúcom svetle sviečok.

Televízor nemali. Občas jej líca horeli hanbou, keď sa v škole nedokázala zapojiť do rozhovoru, avšak v tých chvíľach, v tej teplej žiare domova v ich chalúpke, jej to neprekážalo. Mäkká drevená dlážka vŕzgala pod jej náhlivými krokmi, keď bežala pozhasínať lampy a vrhala sa do náručia starého čalúneného kresla v rohu. Drobné pršteky si ovinula okolo odbitého hrnčeka

s kamilkovým čajom alebo čokoládou, ktorú sfkala vždy len v ne-
deľu. „Už sa na nás chystá pondelok,“ zvykla jej hovoriť mama
a sprisahanecky pritom zažmurkala. „Musíme sa naň pripraviť.
Čokoláda to istí.“

Hodinár rozložil oheň, potom si oprášil ruky, pobozkal man-
želku na zrumenené líce a zadíval sa dcére do očí. „Našla si si dnes
nejakého kamaráta, Lucy?“

Každý deň jej kládol rovnakú otázku. Niekedy jej to liezlo
na nervy. Samota je neprekážala. „Len vyčkaj,“ opakoval. „Naj-
lepších priateľov stretávame tým najnepravdepodobnejším spôso-
bom.“ Pri tých slovách zakaždým na mamu žmurkol a ona ho
zo žartu capla hocičím, čo práve držala v ruke – spravidla špina-
vou utierkou. Človek mal pocit, že sústavne kypri korene svojho
oblúbeného orgovánu.

Keď sa s otcom zoznámili, nebola práve nohami pevne na
zemi – doslova. Stretli sa v botanickej záhrade Kew Gardens,
kde sa práve vyštverala na strom, lebo sa kvôli štúdiu snažila
získať vzorku lišajníka. Jeden zelený kúsok jej pri tom odpa-
dol a pristál na klobúku otcovi, ktorý sa práve pod ním sna-
žil určiť čas na slnečných hodinách. A zvyšok je história, ako
zvykli hovoriť.

Lucy však nelozila po stromoch a nezaujímali ju ani slnečné
hodiny. Na rozdiel od väčšiny – ako sa zdalo – nemala to „svoje“.
Stále čakala, že to raz nájde, hľadela ponad Temžu alebo ponad
more, keď sa z času na čas vybrali na výlet, a premýšľala, čo z nej
vyrastie. Občas sa prehrabávala v knihách, ktoré jednu po druhej
vyťahovala z políc candlewickskej čítárne.

Jedného dňa po návrate zo školy tam vbehla, vytiahla jednu
z kníh a vykročila tunelom smerom k vstupnej bráne obytného
komplexu. Keď tadiaľ prechádzala, zakaždým sa triasla. Ani nie
tak od zimy ako od prenikavého pocitu, že ten tunel vedie priamo
do dračej nory a všetky tie okná siahajú až po samé nebo.

Prešla cez masívny vchod a vošla do záhrady vo dvore, kde si čítala najradšej, prechádzajúc sa okolo fontány. „Celý svet je divadlo,“ prečítala nahlas, snažiac sa nehodiť tú knihu rovno do fontány. Vety boli v riadkoch prečudesne nasekané a nedávali jej žiaden zmysel. Nech už dal tomu Shakespearovi pero do ruky ktokoľvek, urobil zásadnú chybu.

„Celý svet *nie je* divadlo,“ oponovala knihe a s nosom zaboreným do tých opovážlivých stránok do čohosi narazila. Ako padala, stihla si uvedomiť len jedno – že to čosi je *vysoké*.

Keďže ona výškou neoplývala, spadla na zem ako prvá. Vedľa nej vzápätí pristál akýsi chlapec – samá ruka, samá noha, na očiach okuliare. Na okamih na seba ostali hľadieť s vypúlenými očami. Keď z Lucy opadli mrákoty, otvorila ústa, no ten tmavovlasý, hnedooký, o rok-dva starší chlapec ju predbehol.

„Prepáč,“ povedal.

Američan. Prenikavé *r* pretínalo jeho ospravedlnenie na dve časti, a keď mu vychádzalo z úst, pery mu siahali takmer od ucha k uchu. Prisudzovala to prízvuku, no neskôr zistila, že taký prosté je. Veľké oči, veľké slová, veľké srdce.

„Prepáč,“ odvetila ako ozvena.

Vstal a bez zaváhania sa načiahol po knihu, ktorá skončila tesne vedľa fontány. Zažltnuté strany boli kde-tu offkané kvapkami vody. Prečítal názov a okuliare s čiernym rámom si posunul bližšie k nosu. „*Ako sa vám páči*. Čo to znamená?“

Lucy mykla plecóm. „Mne sa to teda *nepáči*.“

V tej chvíli akoby si uvedomil jej prítomnosť a takmer sa druhý raz potkol o svoje vyhúknuté nohy, keď jej podal ruku, aby jej pomohol vstať – prvýkrát z mnohých ráz v živote.

„Prečo to čítaš, keď sa ti to *nepáči*?“

Lucy sa zháčila. Hanbila sa priznať, že ju vlastne zaujali len ligotavé zlaté písmená, vynímajúce sa na modrom chrbte starej knihy na polici. Kniha, ktorá bola navyše na samom vrchu

knižnice, takže mala zámienku použiť rebrík na kolieskach. Všetci jej spolužiaci sa chodili hojdať do záhrad alebo miestnych parkov. A ona... ona mala miesto kolotoča fontánu a miesto preliezok rebrík na kolieskach.

Shakespearove slová v nej však vzbudzovali totálnu rebéliu. Odmietala prísť na takúto hru a dávať tomu chlapcovi logické dôvody, prečo sa rozhodla začítať do tej starej drámy. „Ukážem ti prečo,“ povedala z čistého vzdoru voči bardovi.

Kráčal za ňou cez „Dračiu tlamu“ a potom po chodbe do severného krídla. Prišli až do veže, z ktorej urobili tichú spoločenskú miestnosť pre miestnu komunitu a zariadili ju dvomi fotelmi a neprimerane veľkým krbom. Ukázala na rebrík a potom na šík shakespearovských zväzkov na hornej polici, zoradených v modro-zlatých rovnošatách ako kráľovskí námorníci. Vyšplhala sa po tmavých stupienkoch, aby knihu vrátila na miesto, a potom zišla dole a naznačila mu, nech si to vyskúša. Vytiahol z police štvrtý zväzok, hodil jej ho do rúk a pre seba si vybral ďalší. Obaja sa usadili do starých kresiel tvárou k studenému krbu, na striedačku čítali ľubovoľné verše, chrliac jeden na druhého úsečné repliky.

„Neuveriteľne veľa narozprávate o ničom,“ prečítal chlapec.

„Áno, to teda narozprávate, pán Shakespeare,“ odvetila Lucy. Chlapec sa zaškeril.

Teraz bola na rade ona: „Čo bolo, bol prológ.“

„Asi si chcela povedať analóg,“ odvetil chlapec a obaja sa začali chichotať, akí sú vlastne múdri, hoci ani jeden nevedel, čo slovo prológ znamená. A takto pokračovali – jeden hodil na zem dajaký verš ako rukavicu a ten druhý ju zdvihol, odplatiac sa rovnakou mincou – až kým cez vysoké okná postupne neprenikalo čoraz menej svetla a noc ich oboch nezahnala domov.

„Inak,“ prehovoril chlapec a zastal na mieste, odkiaľ – ako predpokladala – sa odpájala dlhá chodba k jeho bytu. „Ako sa vlastne voláš?“

„Lucy.“

„Ja som Dashed,“ povedal. „Dash.“ Odkráča úplne inak, ako by sa čakalo od človeka, ktorého meno evokuje v jeho rodnom jazyku vysokú rýchlosť. Šiel pomaly a zamyslene, potom sa obzrel ponad plece a nešikovne sa pokúsil zamávať.

Nasledujúci večer sedela Lucy s rodičmi na verande ich malého tehlového domčeka, jedli škoricové hrianky, čítali si *Petra Pana*, a keď začali cvrlikať svrčky, zazrela okolo fontány prechádzajúcu tú istú zamyslenú postavu.

Príbehy sú niekedy skutočnejšie, než by si človek myslel,“ povedal otec a ukázal na knihu na matkiných kolenách. „Spomeň si napríklad na stratených chlapcov.“ Potom pokynul hlavou smerom k fontáne. „A potom si zober tamtoho chlapca. Čo keby sme ho k nám zavolali na návštevu?“

„Poznáš ho?“ Lucy prižmurila oči a pohľadom blúdila od chlapca do vysmiatych otcových očí.

„Čo myslíš, kto mu včera povedal, aby zašiel k fontáne?“

„Ale... veď si bol v hodinárstve.“

„Ja áno, ale ty nie.“ V očiach sa mu zablysla iskra, no vzápätí sa zmenila na súcit, len čo znovu pozrel na chlapca, ktorý upieral kradmý pohľad smerom k nim. „Každý večer trávi osamote... Býva s tebou...“ Zdalo sa, že sa chystá povedať viac, ale potom mu tvár zahalil mrak. „Veľmi sa tam nezdržiava,“ dodal. „Takže som mu možno medzi rečou spomenul, kedy by sa mohol zastaviť pri fontáne.“

Lucy sa robúchalo srdce. „A čo presne si mu povedal, ocko? Čo tam mal hľadať?“

Otec škodoradostne pokrčil plecami. „Kométu.“

„Ocko!“ Od rozpakov vypúli oči.

„Čo? Veď tá to úplne presne vystihuje, Lucy – si svetlo v pohybe. Ako inak by si to povedala?“

Lucy zavzdychala a tvár si zakryla rukami. Jej otec... Naozaj ho nikdy neprestane baviť písať každým slovom rozprávku?

Mama kývla hlavou k fontáne. „Čo keby si za ním zašla a pozvala ho k nám, Lucy?“ Mala tie najkrajšie vlasy na svete, zlaté a vlnité, zatiaľ čo tie Lucine boli čierne a rovné, splývajúce okolo pehovej tváre. Krutá irónia – pre dievča, ktorému dali meno podľa svetla. Spoločné mali len širokáske oči, „modrejšie než samotná modrá“, ako ocko rád hovorieval.

A tak pozvala strateného chlapca do ich rodinného kruhu. V ten večer a potom aj v ďalší a ďalší – až sa napokon prirodzene čakalo, že Dash sa u nich zastaví najesť večer čo večer. Ako brat, ktorého nikdy nemala. A priateľ, o ktorom ani nevedela, že ho potrebuje.

Londýn

2002

„Mimochodom, Zápalôčka,“ prehovoril Dash raz večer. Dozvedel sa, že presne v jej izbe sa kedysi z drevených paličiek vyrábali zápalky, preto tá prezývka. „Vieš, čo je supernova?“ Vždy sa jej pýtal na taký či onaký astronomický zázrak. Pozrela na neho úkosom a s náznakom úsmevu, ktorý (ako vedela) si vyloží ako „nie“ a zároveň „prosím, povedz mi všetko, čo o tých supernovách vieš“. Hneď nato jej začal bombardovať myseľ vedeckým žargónom, ktorému sotva rozumela, až svoje bľabotanie napokon ukončil celkom bez dychu a v tvári červený od vzrušenia.

Zastala v dračom brlohu a spýtavo naklonila hlavu. „A teraz to... prosím ťa, zopakuj ešte raz pre nás biednych smrteľníkov.“ Dash bol génius. A ona mala pocit, že to ani najmenej netuší.

„Lucy.“ Krútil hlavou zo strany na stranu, predstierajúc sklamanie, no jej bolo jasné, že túto časť si užíva najviac zo všetkého. „Supernova je obrovský výbuch svetla. Taký, aký si nikdy v živote *nevidela*.“

„Ani ty.“

„Nie. Ale raz uvidím.“

Keď vošli do domu, do jednej Dashovej ruky Lucina mama vložila hrnček s čokoládou, do druhej mu dal otec skrutkovač a spoločne sa pod hodinárovým dohľadom pustili stavať teleskop.

Popri práci im Simon Claremont rozprával hádanky a záhradníčka Penny rozsádzala orgován a pripravovala úchvatné návrhy fontán a altánkov a všelijakých iných okrás do areálu Candlewick Commons. Gerald W. Bessette si pred mnohými rokmi všimol jej záhradnícky talent, vymenoval ju za hlavnú záhradnú architektku rezidencie a navýšil jej plat.

Presne o siedmej hodine zbalil hodinár náradie a otvorenú dlaň nastavil smerom k Lucy, akoby jej odovzdával slovo. Potlačila úsmev, nasadila vážny výraz a vytiahla z vrečka hodinky na dlhej retiazke. Rýchlym chvatom ich otočila tak, aby na ne všetci dobre videli, a vyslovila svoje najobľúbenejšie slová na svete: „Príbeh... sa začína.“

Spolu s týmito slovami sa zrútili múry úzkej chalúčky a fantázia ich na svojich krídlach odniesla do ďalekých krajín. Svet okolo nich sa menil podľa toho, čo otec svojím kostrobatým prednesom rozprával. Hukot metra dolu pod nimi sa vniesol do príbehu ako rev prebúdajúceho sa draka alebo vyčíňanie búrky pohrávajúcej sa s loďou na mori. A raz dokonca ako čakany obyvateľov podzemného mesta.

„A teraz dávajte pozor.“ Keď otec povedal niečo v zmysle „teraz dávajte pozor“, znelo to z jeho úst ako pozvanie.

Mama mu prisvedčila. „Dávajte pozor. Po latincky *Ad tendere*.“

Latinčina bola jej srdcovou záležitosťou. Botanické názvy rastlín vyslovovala rovnako, ako keby hovorila o akýchsi obrovských pokladoch a nie o hrudách zeme a opadávajúcich priesadách, ktoré sa jej lepili na hánky.

„Ako prosím?“ opýtala sa Lucy.

„*Ad tendere*. Znamená to *načahovať sa za niečím*,“ odvetila mama a pod nos im položila tanier levanduľových sušienok. „Aj za nimi sa načiahnite, dobre?“ žmurkla.

Ocko si odkašľal. „Ako som povedal...“

„Ach, psst. Je dosť času aj na keksíky,“ prerušila ho mama a vložila mu jeden do ruky.

Zjedol ho na jeden hlt a potom sa vrátil k príbehu. „A teraz si to predstavte, deti.“ Rukou pohladil žltúci glóbus. „Tu sme my, tento malinký ostrovný národ. Zelený a rozbužnený, obkolesený oceánom. A tu“ – prst zosunul nadol krížom cez oceán a potom ešte nižšie, až napokon poklepal po pruhu austrálskej púšte – „takmer na spodku sveta žije ďalší ostrovný národ. Zabudnite na anglické stromy a zeleň. Predstavte si piesok a skaly, červené ako hrdza. Jediné stromy na dohľad sú zo železa. Vyrobil ich človek, aby získal tieň. A púšť sa tiahne ďaleko do vnútrozemia, kam len oko dovidí.“

Lucy umierala od smädu už len pri pomyslení na to.

„Tu,“ pokračoval ocko, „sa rodí svetlo.“

Takže ďalší mýtus. Legenda o zrode slnka alebo pôvode ohňa alebo...

„Coober Pedy,“ dopovedal otec a naklonil sa dopredu. „Podzemné mesto.“

„Niečo ako Poseidónov palác?“ Lucy si spomenula na príbeh o železe vykladanom drahými kameňmi a o koraloch, ktoré sa pod vodou prepletali a vytvárali pevnosť. Urobila krok bližšie. „Alebo ako Plytčina alebo Podzemná ríša, alebo Bezodnovo!“ Mama im práve minulý týždeň dočítala *Striebornú stoličku*.

„Alebo Trpasličie mestá,“ doplnil ju Dash, načiahol sa po *Spoločenstve prsteňa* a začal v ňom listovať. „Ríša Dlhobradých. Ako sa to volalo? Dum... Ka-dum...“

„*Khazad-dûm*. V podzemí Hmlistých hôr. Áno, ako všetky tieto... ale skutočné.“

Lucy cítila, že tentoraz majú do činenia s realitou. „Povedal si predsa, že na tom mieste sa rodí svetlo. Vieme, že to nemôže byť naozaj.“

„Najprv si ten príbeh vypočujte. Tam, na samom spodku sveta môžete putovať púšťou. A vidieť na nej známky života. Uprostred rozľahlých piesočných plání prázdny stánok s limonádou.“